

Un discurs

El dia 24 de febrer el president dels Estats Units d'Amèrica va pronunciar un discurs formal davant de tot el Congrés reunit, senadors i diputats. El vaig seguir per televisió i el vaig llegir l'endemà al *New York*

Times: és un vici greu que tinc, aquest de la informació directa. I el president Obama parlà, certament, de diners i de crisi, de problemes concrets i de propostes de solució, de projectes, d'economia, del pressupost, de dificultats i de totes aquelles coses de què parla habitualment un polític en els seus discursos. Però també va parlar de coses més serioses, d'allò que allà en diuen *the vision thing*, és a dir, d'idees i de principis, de responsabilitat, de patriotisme profund i de moral comuna (que, tal com m'agradaria per al meu país, haurien de ser la mateixa cosa), parlà d'una visió. "Ara –va dir–, si som honestos amb nosaltres mateixos, admitem que durant massa temps no sempre hem afrontat les nostres responsabilitats, com a govern o com a poble." No era només qüestió de les hipoteques, era molt més: el consum d'energia, la sanitat, l'educació, anar deixant les solucions per a més endavant, pensar només en el guany, en el pròxim trimestre, en les pròximes eleccions... "Ha arribat el dia de passar comptes, i l'hora de fer-nos càrrec del nostre futur", això va dir el president: no sols reactivar l'economia, sinó establir uns fonaments nous. I va dir també: "Els qui estem units ací aquesta nit hem estat cridats a governar en uns temps extraordinaris. És una càrrega tremenda, però també un gran privilegi, que només ha estat confiat a poques generacions d'americans, perquè a les nostres mans hi ha la capacitat de donar forma al nostre món, per bé o per mal. Ja sé que és fàcil de perdre de vista aquesta veritat, esdevenir cínic i ple de dubtes, consumit amb petiteses i trivialitats. Però en la meua vida també he après que l'esperança es troba en llocs inversemblants, que la inspiració ve sovint no d'aquells amb més poder o celebritat, sinó dels somnis i aspiracions dels americans ordinaris, que són qualsevol cosa excepte or-

Joan Francesc Mira

dinaris." Explica unes històries exemplars, i afegeix: "Allò que ens diuen és que, fins en els temps més durs, enmig de les circumstàncies més difícils, hi ha una generositat, una capacitat de resistència, una decència, i una determinació que es

manté, una voluntat d'assumir responsabilitats per al nostre futur i per a la posteritat."

Torneu a llegir aquestes frases, i més d'una vegada: compareu-ho amb els discursos dels nostres governants, valencians, catalans, espanyols, europeus, i penseu quin de tots ha parlat mai així en els seus discursos davant dels parlaments. Ni així tampoc: "Sé que no estem d'acord en tots els temes, almenys fins ara. Hi haurà moments en el futur en què seguirem camins diferents. Però també sé que cada americà que seu ací aquesta nit estima aquest país i vol que tinga èxit. Això ho sé. Aquest ha de ser el punt d'arrancada de cada debat que tinguem els mesos propers, i quan hi tornem quan aquests debats hagen acabat. Aquest és el fonament sobre el qual el poble americà espera que construïm una base comuna." Ho devien pensar també els membres del Senat i de la Cambra de Representants, que aplaudien a cada moment, s'alçaven drets i aplaudien més encara, demòcrates i republicans alhora: penseu en quin parlament nostre l'oposició aplaudeix el cap del govern. I Obama remata el discurs: "I si ho fem, si actuem junts i aixequem aquesta nació de les fondàries de la crisi, si posem de nou la nostra gent a treballar i tornem a engegar el motor de la nostra prosperitat, si afrontem sense por els desafiaments del nostre temps, i invoquem l'esperit fort i resistent d'una Amèrica que no abandona, llavors algun dia, quan hauran passat els anys, els nostres fills podran dir als seus fills que aquest va ser el temps en què nosaltres vam fer, amb les paraules que hi ha gravades en aquesta mateixa cambra, 'alguna cosa digna de ser recordada'. Gràcies." Digne de ser recordat va ser el discurs, fragments del qual he traduït ací, i digne de ser llegit pels nostres polítics, que no en faran mai cap de semblant, no sé per què deu ser.

"Llavors algun dia, quan hauran passat els anys, els nostres fills podran dir als seus fills que aquest va ser el temps en què nosaltres vam fer, amb les paraules que hi ha gravades en aquesta mateixa cambra, 'alguna cosa digna de ser recordada'"